

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 829/2024
01.10.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирољуба Томића, председника већа, Татјане Вуковић, Слободана Велисављевића, Гордане Којић и Бојане Пауновић, чланова већа, са саветником Маријом Рибарић, записничарем, у кривичном предмету окривљеног Кобре Новаковића, због кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 3. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адвоката Виктора Јухаса Ђурића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Сенти 4 К. 1219/2022 од 29.01.2024. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 182/24 од 27.03.2024. године, у седници већа одржаној дана 01.10.2024. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Кобра Новаковић, адвоката Виктора Јухаса Ђурића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Сенти 4 К. 1219/2022 од 29.01.2024. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 182/24 од 27.03.2024. године у односу на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 3) Законика о кривичном поступку, док се у преосталом делу захтев **ОДБАЦУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сенти 4 К. 1219/2022 од 29.01.2024. године, окривљени Кобра Новаковић оглашен је кривим да је извршио кривично дело насиље у породици из члана 194. став 3. у вези става 1. Кривичног законика и осуђен је на казну затвора у трајању од 4 године. Истом пресудом, окривљени је ослобођен од обавезе да накнади трошкове кривичног поступка.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 182/24 од 27.03.2024. године, усвојена је као основана жалба Основног јавног тужиоца у Сенти и пресуда Основног суда у Сенти 4 К. 1219/2022 од 29.01.2024. године је преиначена у делу одлуке о кривичној санкцији, тако што је Апелациони суд у Новом Саду окривљеног Кобру Новаковића за кривично дело насиље у породици из члана 194. став 3. у вези става 1. Кривичног законика, за које је том пресудом и оглашен кривим, утврдио казну затвора у трајању од 6 година и као утврђену узео казну затвора у трајању од 6 година по

правноснажној пресуди Основног суда у Сенти К 1358/21 од 15.07.2022. године, преиначене пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 806/22 од 11.10.2022. године, а коју је започео издржавати 07.10.2021. године, па га осудио на јединствену казну затвора у трајању од 11 година и 11 месеци у коју се урачунава време проведено на издржавању казне затвора по правноснажној пресуди Основног суда у Сенти К 1358/21 од 15.07.2022. године, од 07.10.2021. године, и остављена је на снази изречена мера безбедности забране приближавања и комуникације са оштећеном АА изреченом том пресудом, док је жалба браниоца окривљеног одбијена као неоснована и првостепена пресуда у непреиначеном делу потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног, адвокат Виктор Јухас Ђурић, због повреде закона из члана 439. тачка 3) Законика о кривичном поступку и 485. став 1. у вези члана 438. став 1. тачка 4) Законика о кривичном поступку, са предлогом да Врховни суд побијане пресуде укине, а списе предмета врати првостепеном суду на поновни поступак и одлучивање, с тим да се нови поступак одржи пред потпуно измењеним већем или да побијане пресуде преиначи, тако да за кривично дело из члана 194. став 3. у вези става 1. Кривичног законика окривљеног осуди на казну затвора од 4 године.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Врховном јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку (ЗКП), па је на седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те након оцене навода изнетих у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Кобре Новаковића, адвоката Виктора Јухаса Ђурића је неоснован у односу на повреду закона из члана 439. тачка 3) Законика о кривичном поступку, док је у преосталом делу недозвољен и нема законом прописан садржај.

У поднетом захтеву за заштиту законитости бранилац окривљеног наводи да је доношењем другостепене пресуде учињена повреда закона из члана 439. тачка 3) ЗКП, јер иако је јавни тужилац Основног јавног тужилаштва у Сенти у оптужници и на главном претресу предложио да се окривљени осуди на казну затвора у трајању од 4 године, на коју казну је првостепеном пресудом окривљени и осуђен, суд је усвојио жалбу јавног тужиоца поднету због неправилне одлуке о кривичној санкцији, којом је предложено изрицање казне у трајању од 7 година, те другостепеном пресудом окривљеног осудио на казну затвора у трајању од 6 година. Приликом одлучивања о кривичној санкцији другостепени суд је, по наводима браниоца, погрешно ценио чињеницу да је окривљени након извршења кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 3. у вези става 1. Кривичног законика, које је учинио 27.09.2020. године, два пута осуђиван за исто кривично дело, чиме га је, по наводима браниоца, другостепени суд по други пут казнио за извршење кривичних дела која су предмет пресуда Основног суда у Сенти К.664/20 од 30.09.2020. године и К.1358/21 од 15.07.2022. године и повредио одредбу члана 4. ЗКП (члан 438. став 1. тачка 1) ЗКП).

Овакви наводи од стране Врховног суда оцењени су као неосновани.

Одредбом члана 413. ЗКП, у ставу 1. прописано је да тужилац у завршној речи износи оцену доказа изведену на главном претресу, изводи закључке о чињеницама важним за одлуку, указује на одредбе кривичног и другог закона које би се имале применити, наводи олакшавајуће и отежавајуће околности које би требало узети у обзир приликом одлуке о кривичној санкцији и предлаже врсту и меру кривичне санкције.

Имајући у виду напред наведену одредбу закона и чињеницу да се не ради о императивној правној норми, суд није везан предлогом санкције јавног тужиоца из оптужнице или дате завршне речи. Самим тим, тужилац има право и овлашћен је да поднесе жалбу и у погледу одлуке о кривичној санкцији, иако је изречена кривична санкција коју је предложио, па су супротни наводи изнети у захтеву оцењени као неосновани. Осим тога из списка предмета произилази да је суд правилно околност да је окривљени након извршења кривичног дела за које је осуђен у овом поступку, учинио два иста кривична дела за која је правноснажно осуђен, ценио као понашање окривљеног након извршења кривичног дела за које му се суди у овом предмету. Према томе, на наведени начин није учињена повреда закона из члана 439. тачка 3) ЗКП, тиме што је суд ценио садржај касније донетих пресуда у односу на кривично дело које је предмет ове оптужбе, нити се то може, супротно наводима браниоца, сматрати повредом одредбе члана 4. ЗКП, јер исти није два пута гођен за кривично дело за које је већ правноснажно осуђен, нити му се поново судило за дела из две касније донете пресуде.

У преосталом делу поднетог захтева за заштиту законитости бранилац наводи да је учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 4) ЗКП, која представља законом прописан разлог за подношење овог ванредног правног лека. Међутим, приликом образлагања овако нумерисане повреде закона, бранилац указује на чињеницу да су судије Основног суда у Сенти биле пристрасне током поступка, те су требале бити изузете од суђења из разлога што на главном претресу одржаном дана 22.01.2024. године није поступљено сходно члану 400. став 2. ЗКП, јер је сведок АА, након што је испитана као сведок, а пре изјашњења странака и без одобрења суда, изашла из суднице, а да судско веће на то није реаговало ни на који начин, није унело у записник чињеницу да је иста изашла из суднице, на који начин је судско веће грубо повредило одредбу члана 400. став 2. и чланова 232, 233, 238. и 239. ЗКП.

Оваквим наводима бранилац суштински оспорава непристрасност већа и указује да је побијаним пресудама учињена повреда закона из члана 37. став 2., 400, 232, 233, 238. и 239. ЗКП.

Даље у поднетом захтеву за заштиту законитости бранилац наводи да је побијаним пресудама учињена и повреда закона на тај начин што је одбијен предлог одбране да се суоче сведоци ББ и ВВ на околност утицаја АА на исказе које су дали као сведоци у овом кривичном поступку, којим наводима се указује на повреду закона из члана 395. ЗКП.

У преосталом делу поднетог захтева бранилац даје оцену исказа испитаних сведока, указује на чињеницу да је првостепени суд погрешно приказао одбрану окривљеног као измењену, иако је одбрана од почетка до краја кривичног поступка била неизмењена и исти је доследно остао при својој одбрани, да ни једном није испитан оштећени, нити је изведен било који од доказа који би указивао на то да је управо окривљени особа која је повредила оштећеног, осим исказа законске заступнице АА са којом је окривљени одавно у свађи, оспорава и налаз вештака др Милана Симића и указује да је исти исказао сумњу да су такве повреде код оштећеног могле настати и самоповређивањем или је такве повреде могло нанети друго дете у игри или свађи, а што суд није узео у обзир, којим наводима бранилац указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање (члан 440. ЗКП). Осим тога у захтеву се указује и на повреду закона из члана 16. ЗКП, јер је суд сумњу требао решити у корист окривљеног.

Како одредбом члана 485. став 4. ЗКП, који прописује разлоге због којих окривљени односно његов бранилац сходно правима која има у поступку у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека због повреде закона из члана 232, 233, 238, 239, 395, 400, 37. став 2. и 16, 440. ЗКП, то је Врховни суд захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у овим деловима оценио као недозвољен.

Поред изнетог, бранилац у захтеву наводи и да је окривљеном повређено право на правично суђење и право да о оптужби против њега одлучује неспристрасан суд, која су загарантована чланом 32. став 1. Устава Републике Србије.

Одредбом члана 484. ЗКП, прописано је да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за његово подношење, а у случају из члана 485. став 1. тачка 2) и 3) ЗКП, мора се доставити одлука Уставног суда или Европског суда за људска права.

Имајући у виду да бранилац окривљеног у захтеву указује на учињене повреде, али уз захтев за заштиту законитости није доставио одлуку којом је у смислу члана 484. ЗКП утврђена повреда људских права окривљеног, то је Врховни суд нашао да захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у овом делу нема прописан садржај.

Из изнетих разлога, Врховни суд је на основу члана 491. став 1. и члана 487. став 1. тачка 2) и 3) донео одлуку као у изреци ове пресуде.

Записничар – саветник
Марија Рибарић, с.р.

Председник већа – судија
Мирољуб Томић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић